

faar man den Opfattelse, at det hele drejer sig om Frederiksholms Teglværker. Man kan ikke, naar man læser hele Talen igennem, frigøre sig for det Indtryk, at han har haft lidt tilovers for dette Teglværk, og at dette var Grunden til, at han rejste denne stærke Protest mod denne Paragraf. Man ser imidlertid videre i Forhandlingen, at Ministeren belærte ham om, at det havde intet at sige, Loven gjaldt kun Fremtiden og ikke det, der var i privat Eje i Forvejen.

Jeg synes, som sagt, at denne Paragraf er saa god, at man skal betænke sig paa at ophæve den. Havneraadet sammen med Ministeren kan nu ikke sælge tørlagte Arealer uden Lovgivningsmagtens Samtykke, og jeg er fuldkommen enig med Venstres daværende Ordfører (Christoffer Hage), naar han ved anden Behandling sagde, at vor Havn har saa stor en Betydning for vor By og for Landet, at den lovgivende Forsamling var den, der burde være den øverste Myndighed over Havnen. Vor By er jo en Søstad, og jeg er tilbøjelig til at ønske, at der blev gjort noget mere for vor Havn, end der bliver gjort; thi det er dog klart, at jo bedre vore Havneforhold ere, des bedre fremmes Søfarten paa København. Hvis man vil mudre op ude i Havnedyb, saaledes at store Handelsskibe, der nu maa passere ovre ved Sverige, kunne passere, vil det naturligvis have overordentlig stor Betydning for vor By.

Det fremhæves i Motiverne til Lovforslaget og blev ogsaa omtalt af den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Birch), at det jo kan hænde, at Rigsdagen ikke er inde, naar man staar og skal sælge et Areal, og at det vil være uheldigt at vente, til Rigsdagen bliver samlet. Men af den Grund tror jeg ikke, man behøver at ophæve denne Paragraf. Rigsdagen er jo inde 8—9 Maaneder om Aaret, og det skulde være mærkeligt, om der netop i de 3—4 Maaneder, den ikke er inde, skulde komme en saadan Situation. Jeg tror, at hvis Havneraadet vil, kan det udmærket lægge Sagen saaledes til Rette, at den kan afgøres, naar Rigsdagen er samlet.

Jeg har ogsaa en anden Grund til ikke at ville give Ministeren og Havneraadet en saa stor Myndighed, som her er Tale om. I Øjeblikket have vi jo en Minister, som vi kunne stole paa tager Hensyn til Folketinget, men vi have jo for Aar tilbage haft Ministre, der ikke have villet tage Spor af Hensyn til Folketinget, og derfor er jeg betænkelig ved at lægge

mere Magt i Ministerens Haand end absolut nødvendigt. Jeg forstaar heller ikke, at Ministeren vil tage det Ansvar fra Folketinget og lægge det over paa sine egne Skuldre. Jeg synes, det vilde være bedst ogsaa for Ministeren selv, at Rigsdagen delte Ansvaret med ham. Men idet Ministeren anbefaler at tage denne Paragraf ud, tager han netop Ansvaret fra Folketinget og lægger det over paa sin egen Ryg. Det kan jeg ikke gaa med til. Det kan dreje sig om store Arealer. Jeg ser, at Ministeren henviser til § 10 i Frihavsloven, hvorefter der ikke kan sælges store Arealer uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Nej, men der kan sælges mange Smaastykker, og paa den Maade kan det blive til store Arealer.

Det fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, at Havnekaptajnen og Havneraadet ikke direkte have udtalt Ønsket om at faa denne Paragraf ophævet. Den ærede Ordfører for Venstre (Birch) sagde, at Ministeren var gaaet videre. Ja, jeg synes, han er fulgt ganske rask med og endda løben et lille Skridt længere, end han egentlig skulde. Det er sikkert et Ønske fra Havnekaptajnens og Havnebestyrelsens Side at blive fri for denne Paragraf. Man faar en Følelse af, at den generer, de ville hellere have frie Hænder. Men det, synes jeg ikke, vi skulle tjene dem i. Der staar i Motiverne, at Havnekaptajnen og Havneraadet „have foreslaaet, at det fornødne Samtykke straks søges erhvervet for samtlige de Arealer Syd for Langebro, om hvis Opfyldning og Afhændelse der i en for Tiden overskuelig Fremtid kan antages at blive Spørgsmaal“. Der ser man altsaa, at Havnekaptajnen og Havneraadet ønske frie Hænder over det store Areal, der ligger Syd for Islands Brygge, men saa stor Magt kan jeg ikke gaa med til at give dem. Nej, jeg siger: Naar de ønske at afhænde noget og have udarbejdet et Forslag, saa lad dem komme til Rigsdagen og lad os se paa, hvad der tjener det offentlige bedst. Thi i det Øjeblik, vi fulgte Ministeren i Dag og ophævede denne Paragraf, og man saa saa, at det ikke gik, som man kunde ønske, med Havneanlægene, saa kunde man jo nok kritisere bagefter, men Ministeren kunde ganske roligt svare: Jeg fremsatte jo et Lovforslag for Dem, og De fulgte mig, De bære altsaa selv Ansvaret for, at det er gaaet, som det er.

Man ser ogsaa af Motiverne til Lovforslaget, at Havneraadet og Havnekaptajnen have haft det saa evig dejligt i